

derude. En Indkomsskat, som skulde nogenlunde ligne, hvad vi kende til her hjemme, vilde jo derude paa St. Croix kun komme til at ramme et Par Hundrede Mennesker i alt. Hvor i al Verden kan nogen forestille sig, at man gennem en saadan Stat, der ganske rigtig, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgfreds (Berg) bemærkede, er elastisk — man kan spørge og formindste Procenten — kan skaffe Balance? Ingen Forøgelse af Procenten, endog saa til 100 pCt., vil kunne skaffe Balance, naar der ikke er tilstrækkelig Skatteindtægt til Stede til at kunne fyldestgøre Behovet. Den Sag forekommer mig dog at være ganske klar. Hvor meget der kan indvindes gennem en Bestatning derude af Rom, skal jeg ikke udtale noget om. Det forekommer mig, at der den Gang, da Regeringskommissionen undersøgte Forholdene, forelaa fra Kommissionens Side et Forslag eller en Anhydning om, hvad der kunde naas, men jeg er ganske overbevist om, at de Tal, der ere angivne, ere noget, der vil være ganske forsvindende overfor den Underbalance, der har været og er paa Budgettet. Men ved hele denne Manøvre, ved Sværfsattelsen, Benyttelsen af hele dette Apparat er der jo endvidere det at bemærke, at Kolonialraadene derude jo selv ere forsynede med Ret til at vedtage deres Skatter, ganske vist gennem Anordning og ganske vist saaledes, at ogsaa den Lovgivende Magt her hjemme kan umiddelbart lovgive om de koloniale Anliggender, altsaa ogsaa om at paalægge Skatter. Derom er der ingen Tvivl, men jeg gad dog nok spørge om, hvorledes Forholdene i Virkeligheden vilde komme til at staa, dersom Lovgivningsmagten her hjemme paa den Maade greb umiddelbart ind i Forholdene. Jeg ser ikke rettere, end at saa kunde man lige saa godt gaa den Vej, som jeg antydede, at ophæve hele den uheldige Ordning af 1863, den Sammenblanding af Stats- og kommunal Myndighed, den Sammenblanding af Stats- og kommunale Indtægter og af Stats- og kommunale Udgifter, som i mine Øjne er Roden til hele Ondet. Jeg kan ikke se, hvorledes man skulde være kommen ud over de uheldige Forhold, der ere tilfede, ved at følge den Vej, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgfreds angav. Dersom en Afstemning her i Tinget om vestindiske Anliggender skulde foranledige den vestindiske Minister, om man betragter ham som saadan, til at trække sig tilbage, fordi det vil være umuligt at fortsætte Styrelsen, naar de fornødne Bevillinger ikke bleve givne, ser jeg ikke ret, hvad hans eventuelle Eftermand, om overhovedet en saadan var, at finde, under de

Forhold, egenlig skulde stille op. Thi at han straks skulde bevirke, at Repræsentationen her hjemme tog en anden Stilling til Sagen, anser jeg for at ligge udenfor Mulighederne; saa letfindig kunde Repræsentationen dog ikke være, at den kunde nægte den ene Dag, hvad den vilde bevilge den anden Dag, at den vilde nægte til en Person, hvad den vilde bevilge til en anden. Det ligger udenfor Mulighederne. Men naar Forholdet saaledes i Virkeligheden er dette, at disse Bevillinger ville være aldeles nødvendige, for at Administrationen derude kan fortsættes, tvivler jeg meget om, at der vil findes nogen vestindisk Minister, der vil tage Ansvar paa sig for at lade det hele ramle sammen. Skulde det dog kunne lykkes gennem et ligefremt Udpræsningsystem at tilvejebringe i Djebfløket et større Tilskud til Dækning af Underbalancen end hidtil, og dette Udpræsningsystem saa førte til, at hele Erhvervsvirksomheden der ude end yderligere gik i Staa, hvad vilde saa Følgen blive deraf? Følgen deraf vilde blive, at vi vilde have herefter at ernære her hjemme fra to ligefremme Fattigkolonier. Det vilde blive Følgen.

Berg: Jeg takker den højtærede Formand for den Liberalitet, hvormed han har tilladt mig ogsaa at udtale mig om dette i Forbindelse med Lovforslaget staaende Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til en kort Bemærkning. Den ærede Minister syntes at være overbevist om, at det vilde ramle sammen, naar han ikke mere havde det i Haanden. Han synes dernæst at være overbevist om, at det ikke kunde tænkes, at en anden Person, til hvis Regeringsdygtighed paa det Omraade man har mere Tillid, ogsaa mere politisk Tillid, kunde faa en Ting gennemført, som det ikke er lykkedes ham. Dernæst mener han, at naar han finder det særdeles, overordentlig paatrængende nødvendigt, at det og det skal gøres, for at alt skal gaa, saa er hans Skøn om denne Sag afgørende uden Hensyn til, hvad Rigsdagen siger. Han beklager, at de kommunale og Statens Udgifter og Indtægter ere samlede for Bilandenes Råssers Vedkommende, men det er jo ifølge Forfatningsloven af 27de November 1863, som jeg her holder i min Haand. Den siger det, og det uheldige heri har Ministeren maattet indse i 15 Aar, og naar han ikke har kunnet magte at forandre det, saa maa han have været uduelig til at lede Bilandenes Regering. — Jeg skal kun bemærke disse tre Ting. For øvrigt